

6
gast van Hoover en zal wel vol genot de versche steur (die men daar vangt) genoten hebben, toen het middeleeuwsche bericht van het geeselen van drie stakingsleiders telegrafisch bekend gemaakt werd. Een heerlijke tijd voor "socialisten"! "Kameraad Leider" door de president ontvangen, toespraak tot de Amerikaansche "Zuster-Natie" in het Witte Huis, terwijl "kameraad Staker" aan een boom gebonden met een zweep van nijlpaardenleer bewerkt wordt, tot de huid kapot springt.

"Een heerlijke tijd voor socialisten", Terwijl de communistische handlangers voor de vakvereniging der textielarbeiders, aangesloten bij de A.F.L. (Het vakverbond, dat Amsterdam zelfs te "radicaal" vindt; Gompers!) leden verwerven, heeft dezelfde vakvereniging, kort na de vijfvoudige moord in Marion, de staking tegen de Marion Manufacturing Comp. en de Olinchfield Cotton Mill zonder eenige voorwaarde op. Gedurende de eerste rechtszittingen tegen de 16 textielarbeiders in Charlotte (die wegens moord aangeklaagd waren) maakt Norman Thomas van de socialistische partij op 31 Aug. in het blad de "New Leader" geen propaganda tegen dit proces, maar dit sujet gebruikt dezelfde truc, waar van de bourgeoisie zich bedient, als ze arbeiders afslachten wil: de huichelachtige toezegging van een "rechtvaardig oordeel". De heer Thomas zegt van de omgekochte rechter Barnhill: "Hoed af voor rechter Barnhill, voor zijn opvallende rechtvaardigheid tegenover de Gastonia-aangeklaagden".

Hoed af voor den rechter, die toestond, dat een was-model, dat de neergeschoten commissaris van politie voorstelde, in de rechtszaal gebracht werd, om de lynch-instincten van de barbaarsche Angelsaksen in het Zuiden op te wekken. Een weerzinwekkende vertooning, die een van de gezworenen tot een dusdanige moord-waanzin bracht, dat hij, brullend als een beest, om een revolver schreeuwde, om de aangeklaagden direct "neer te leggen", wat tot de opheffing van het eerste proces voerde. Voor zoo iemand ontbloot de heer Thomas het hoofd en de communistische partij in de U.S.A. verricht met Moskou-sch-confectie-verstand handlangersdiensten aan individuen als Thomas, die de vleeschwording van de met bloedsbesmeurde Amerikaansche vakbeweging zijn.

De staking, iedere staking hier, gaat om meer loon en verkorting van de arbeidstijd. De erkenning van de vakverenigingen zal de waarborg bieden voor het handhaven van sociale veroveringen en het nakomen van een collectief contract door de ondernemers. Ofschoon de "democratie" bourgeoisie in het algemeen heel graag collectieve contracten afsluit, wil de bourgeoisie van het Zuiden er echter nog niets van weten. Het is niet alleen uit de winst-motieven te verklaren, dat deze ondernemers ten opzichte van de vakverenigingen zoo onverbiddelijk zijn. Hun hardnekkigheid is tevens een psychologisch probleem. Het is de heerschers-ideologie van het industrie-Feodalisme, volgens welke gedachtenwereld de arbeiders niet geboren, maar als beesten "geworpen" worden.

(Wordt vervolgd)
VERANTWOORDING GRONDBEGINSELENFONDS: N.N. te R. F.7.--, Gr. te A.F.5.--
L.H. te U.F.5.-- Totaal F.17.-- Blijft nog een tekort van F.183.--
WAAR BLIJVEN ONZE LEZERS? VAN NIEMENDAL KAN DE MACHINE NIET
DRAAIEN !! KIJK ALLEMAAL JE BRANDKAST NOG EENS NA EN STUUR
ONS EEN GULDEN.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
A'DAM GEM. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam Maart 1930 No. 3
Derde Jaargang No. 6

DE TROTSKISTISCHE OPPOSITIE, VEROORDEELD DOOR DE
RUSSISCHE GROEP DER INTERNATIONALE COMMUNISTEN.

"L'Ouvrier Communiste", orgaan van onze fransche geestverwanten, heeft verscheidene documenten en brieven van G. Miasnikov, een van onze russische kameraden, ontvangen, en publiceert de volgende brief in haar 6e nummer van de tweede jaargang (Januari 1930):

De arbeidersbeweging maakt in alle landen moeilijke tijden door. De derde internationale, die aan het wereldproletariaat beloofd had de leider te zijn bij de verovering van de macht, is blijven steken in het kleinburgerlijk en sociaalbureaucratisch moeras. Zijn program is contra-revolutionair, verscholen achter Marxistische phrasen. Door sommigen in de communistische partij wordt dit reeds sedert lang erkend, en de afscheiding van opposantengroepen als van vele alleenstaanden bewijst de groei van de ontevredenheid, al is er ook bij hun activiteit, links en rechts, geen spoor van 'n nauwkeurige theorie of organisatorisch principe. Dit is niet te wijten aan een of ander persoon, maar aan het slechte lot dat hun is toebedeeld. Want zonder een platvorm, zonder een duidelijke en precies program kan geen enkele politieke groep het leven houden.

Iedere arbeider, iedere boer, soldaat of intellectueel heeft het recht te vragen: "Indien het program van de Komintern op een dwaling berust, waarom toonen jullie me dan niet jullie program dat, volgens jullie goed en juist is?". De meeste oppositie groepen, zonder zelfs voor de onze een uitzondering te maken, zijn in het geheel niet in staat aan deze eisch te voldoen. Een noodlottige intellectuele armoede, een gebrek aan scheppingskracht, een geestelijke lamheid rust op hen (De redactie van L'Ouvrier Comm. teekent hier bij aan: juist waar zij de pretentie hebben de arbeidersmassa te domineeren en hun niet de weg te banen. Vooral dat scheidt o.i. de "Groupe Ouvrier" van de "hooggeplaatste" ("haut-placées") en "bureaucratische" opposities, op een ondubbelzinnige wijze). Het meerendeel van de overloopers en de renegaten komen voort uit de meest hooggeplaatste en eminentste oppositionele milieus: Zie Zinovjef, Kamenjef, Radek, Pjatjakof, Préobradzjenaki, enz. Dit is geen toeval; deze celebriteiten zijn opgekomen met de bureaucratie, zij vormen er een integreerend deel van, en zijn er onafscheidelijk van. De klassewortels blijken bijkans onuitroeibaar.

Het is evenmin bij toeval, dat de twee groepen (de "Groupe Ouvrier" (onze geestverwanten; vert.) en de Saprnofgroep), die het minst aantal verraders (wanneer leeren ook wij, linkschen, af, dergelijke pompeuse benamingen te gebruiken? vert.) en renegaten geleverd hebben, ook zij zijn, van wie het platvorm de grootste duidelijkheid en scherpste omlijning bezit. De Saprnofgroep heeft trouwens zijn program geput uit het

ideologisch arsenaal van de "Groupe Ouvrier". Wij hebben geen enkele "celebrité", niets dan bij het wereldproletariaat weinig bekende namen. De "Groupe Ouvrier" heeft zich van het begin af aan geweldig moeten verdedigen tegen de druk van alle andere machten, zoowel van Trotski-Zinovjef als van Stalin-Boecharin. Hij bezat geen enkel materieel en technisch middel om zijn ideeën aan het wereldproletariaat te brengen, en moest zijn werk voortzetten onder de grootste moeilijkheden. Toch kwam een gedeelte van de sociaalbureaucratie in beweging onder de slagen van zijn kritiek. Dit werd zonder omwegen in 1924 door Zinovjef, en in 1927 zelfs door Stalin en Boecharin erkend.

Het is gerechtvaardigd, dat de strijder-arbeider, boer, intellectueel, soldaat of zeeman wil weten, waarvoor iedere groep strijdt, en met welke tactiek die groep haar doeleinden denkt te bereiken. Zonder een duidelijk antwoord op deze twee vragen, kan hij geen strijd op zich nemen die alle kracht, alle opoffering, alle vurige moed opeischt. En de derde vraag, waarop ook een helder antwoord gegeven moet worden, nationaal en internationaal, is: "Hoe moeten wij onze rijen organiseren ten strijd?" Indien hierop geen nauwkeurig antwoord volgt, kan geen enkele partij het proletariaat ten strijde roepen.

De oppositionele groepen in de verschillende landen hebben geen enkel program, dat op deze dringende vragen antwoord geeft. Zij blijven méér in gebreken dan ooit, nu Stalin zich van 't zoogenaamde program van Trotski heeft meester gemaakt, en de Stalinisten zich aan nog luidklinkende frasen te buiten gaan dan Leo Dawidowitsj Trotski. In de chineesche kwestie heeft Stalin zich de imperialistische taal van de troskisten eigen gemaakt, en, wat betreft het vijfjarenplan, hebben de Stalinisten een nog sneller industrialisatie rythme aangenomen dan geëischt werd door de "hooggeplaatste" oppositie van de Drieëntachtig.

Trotski schrijft in het "Bulletin de l'Opposition": "Alleen de actieve deelneming aan het politieke leven kan de condities verzekeren voor de schepping van een platform, en niet alleen van een platform, maar ook van een marxistisch program."

Is het inderdaad aldus? Of is wellicht deze wijsheid even hol als diep?

"Het Communistisch Manifest" heeft tweeëntachtig jaar geleden een program aan het gansche proletariaat gegeven. (Na de Parijsche commune van 1871 heeft Marx dit program als onjuist erkend-P.I.C.) Waren de voorwaarden misschien gunstiger voor het opstellen en uitwerken van een marxisties program dan ze in 1929 zijn? Evenwel, thans, nadat bijna een eeuw verlopen is, kondigt de Profeet der Profeten aan de oppositie der geheele wereld aan, dat voorwaarden voor het scheppen van een platform niet aanwezig zijn, en slechts geboren kunnen worden uit de actieve deelneming aan het politieke leven. Hij schrijft dit meer dan een halve eeuw nadat het Parijsche proletariaat in 1871 het antwoord op de vraag gegeven had: "Welk proletariaat heeft zich als heerschende klasse opgericht en de democratie bevochten?" (Marx, "Communistisch Manifest"), en twaalf jaar nadat het Russische proletariaat in de arbeidersraden heeft aangewezen "de eindelijk ontdekte politieke vorm, waaronder de bevrijding van de arbeid vervuld kan worden" (Marx, "De Burgeroorlog in Frankrijk")X

Hoe nu? Nadat het Russische proletariaat drie revoluties heeft doorgemaakt, de radendiktatuur zich in Hongarije en in Beleren gemanifesteerd heeft, de Duitse revolutie zijn loop genomen heeft, zoo neergebrouwen als zij ook moge zijn - al deze groote gevechten zouden het proletariaat dus niet genoeg ervaring gegeven hebben om een platform op te stellen, of een program voor een communistische Internationale?

Hoe is zooiets te beweren wanneer het proletariaat, gewapend met de methoden die de nalatenschap van Marx en Engels zijn, in staat is de gansche strijd te analyseeren a.h.w. in het volle zonlicht? En toch vloeit dat uit de pen van menschen, die, volgens hun eigen verklaringen, twee en dertig jaar strijdersleven in de arbeidersbeweging achter zich hebben, twee en dertig jaar actieve deelneming aan het politieke leven. Kan men zich een treuriger verloop denken? Gekomen aan het drieëntigste jaar van zijn actief politiek leven, is de Profeet der Profeten zoo ver, dat hij proclameert, in naam van de "hooggeplaatste" oppositie, geen internationaal communistisch program op te kunnen zetten. Hij deelt de wereld mee, dat de door hem vertegenwoordigde oppositie geen platform heeft, en niet in staat is er een te maken. Hoeveel jaren van actief politiek leven zijn er dan wel nodig om er een te baren? Tweeëntig jaren hebben de voorwaarden voor de conceptie niet kunnen realiseren; hoeveel jaren zal het dan duren eer het kind ter wereld komt? Deze onvruchtbaarheid is treffend, en terzelfdertijd wordt aangekondigd, dat "de oppositie een voldoende programmatische basis bezit, verzekerd door het geheel van de vroegere strijd".

Welnu! indien er een platform is, waarom zegt men dan, dat de voorwaarden voor de realisatie van een platform, van een program voor de Communisten, niet gegeven zijn? Dat is tegenstrijdig. - Maar welke programmatische basis is er? Waar is ze? Is het steeds hetzelfde engelsche - russische comité? Dezelfde verschillen van meening in zake de Chineesche revolutie? Of dezelfde verschillen ten aanzien van het industrialisatierythme? En zelfs al zou dit alles, gelet op de armoede van de oppositie, genoeg zijn voor een programmatische basis, dan nog zou noodzakelijk zijn, dat Stalin en Co. deze zoogenaamde basis niet hadden opgeslokt. En zij hebben hem opgeslokt, met huid en haar, en zonder er een haar dikker om te zijn geworden, doch zichzelf gelijk gebleven.

Zijn al die arrogante frasen en al die bloemrijke gemeenplaatsen over de programmatische basis, en het actief politieke leven, nodig om de voorwaarden van een platform te scheppen, en niet alleen van een platform, maar ook van een program voor de Communistische Internationale - zijn zij niet alle een toetsteen voor de deerniswekkende en miserabele filosofie van de oppositionele celebritéiten? Toonen juist niet al die pretentievolle frasen de naaktheid van die filosofie zonder platform en zonder program, van de oppositie zonder positie? Welke bewijzen van onmacht kan men van die oppositie nog meer verlangen?

Evenwel, daar Trotski zelf voelt, dat de vraag naar een platform niet heelemaal zonder antwoord kan blijven, heeft hij er een gegeven aan de fransche groep rond "La Vérité" ("De Waarheid"):

"1o) Goed begripen en verklaren aan de anderen, dat de meest dringende, meest belangrijke plicht is: een weekblad te stichten ten dienste

- van de strijd van de links-communistische oppositie.
- 2e) Begrijpen en uitleggen aan anderen, dat de groep rond "La Vérité", met onze gemeenschappelijke hulp, het maximum van garanties zal geven, in dezen zin, dat het weekblad vreemd zal blijven aan beschuldigingen en intrigues, en de gansche linkervleugel onder de communisten waarachtig zal dienen.
- 3e) Openlijk, luid, flink, energiek het initiatief van "La Vérité" steunen door de medewerking aan de redactie, door het scheppen van netwerken van arbeiderskorrespondenten, door geldinzamelingen, enz.
- 4e) Openlijk, en met luide stem de pogingen veroordeelen om een concurrerend orgaan te stichten, zoodat die tevoorschijn komen slechts uit kliekgeest, en niet uit de belangen van de oppositie".
- Dit is alles. Alles. Men moet waarlijk wel een zeer armzalig idee van het fransche proletariaat en van de oppositie in Frankrijk hebben, wanneer men hen als platvorm zóó een ideologisch monumentje aanbiedt.
- Men zou meenen, dat, vóór men een weekblad gaat uitgeven, men een politieke lijn, een eigen vaandel moet hebben, om zijn eigen ideeën, zijn eigen platvorm, zijn eigen program te propageeren door middel van het weekblad. Agitatie verwekken ten aanzien van zijn ideeën, het proletariaat onder die banier ten strijde roepen, het platvorm verklaren, het program propageeren. - In plaats daarvan biedt Trotski het volgende platvorm aan:

- 1e een weekblad uitgeven.
- 2e de oprichters van "La Vérité" zijn goeie jonge kereltjes.
- 3e al degenen, die het weekblad ondersteunen, zijn eveneens goeie jonge kereltjes.

4e al degenen, die het durven wagen te concurreren, zijn ellendelingen, die zich laten leiden door hun particularistische tendenties en alle mogelijke leelijke gebruiken. -

- De groep rondom "La Vérité" bewijst een zuivere en heilige dienst aan het Ideaal. Maar waar is dat Ideaal? Toont het! Men heeft gezegd dat de condities niet bestonden om dit ideaal in redelijke taal uit te drukken. Gehoorzaamt toch! Geef een weekblad uit! Voorloopig zonder ideaal, zonder platvorm, zonder eigen bahier. En als dan een arbeiderskorrespondent eens in naam van een groot aantal kameraden vraagt: "We zijn bereid bij jullie te komen, maar tot welke strijd roept gij ons op? Wij willen strijden. Hoe moeten wij strijden? Hoe moeten wij ons organiseren om te overwinnen? Wat is uw vaandel en waar is het?", dan antwoordt Trotski hun in "La Vérité": "Antwoorden eischen is het absoluut doorslaand bewijs van doctrinarisme. We zullen een weekblad uitgeven. Het zijn allemaal goeie jonge kerels. Ondersteunt ons zonder doctrinarisme, en we zullen u allen tot de goeie jonge kerels rekenen.

Indien de meest verbitterde vijand van de Trotskisten hen als politieke groep zou willen afbreken, zou hij slechts de copie van het document in kwestie behoeven te nemen, de reproductie van wat Trotski heeft geschreven zonder er een woord aan te veranderen, zonder er een woord aan toe te voegen - en het bij duizenden in de U.S.S.R. en in de geheele wereld verspreiden. Het zou het ergste zijn wat men tegen deze oppositie kon doen. Maar tot vreugde van zijn Stalinistische rivalen in de gansche wereld, heeft Trotski zelf zich deze penitentie opgelegd. In het drieëndertigste jaar van zijn actief-politieke leven, heeft hij ge-proclameerd: "Wij hebben geen platvorm en geen program en kunnen er geen maken". Dit is geschreven door een politiek man. Het is voldoende om een politieke zelfmoord te onderteekenen.

Hoe kan men zich nog verwonderen, dat de eene leider na de andere tot Stalin terugkeert? Men kan niet in het luchtledige leven. Dat is tegenstrijdig met de natuurwetten....

Er zijn slechts twee mogelijkheden: of de Trotskisten groepeeren zich rond het devies: "Oorlog aan de paleizen, vrede in de hutten" ("guerre aux palais, paix aux chaumières" is een bekende uitdrukking; vert onder de banier van de proletarische revolutie, waarvan de eerste stap moet zijn de opheffing van het proletariaat tot de heerschende klasse, of ze kwijnen langzaam weg en gaan individueel of collectief over naar het kamp van de bourgeoisie. - Er zijn slechts deze twee alternatieven. Een derde uitweg bestaat niet.

G. Miasnikov.

DE STRIJD OM DE MASSA

K.P. METHODEN IN DUITSCHLAND.

Wij hebben in de P.I.C. tot nu toe het noodige te zeggen gehad over de nieuwe organisatie-vorm van het proletariaat: de bedrijfsorganisatie. Wij hebben daarbij op de voorgrond trachten te plaatsen, dat het hierbij niet ging om een nieuwe organisatie-vorm in zich zelf, in tegenstelling tot de bestaande vormen, in concurrentie er mee, maar wij hebben betoogd, dat deze vorm een uitdrukking was van een nieuwe mentaliteit onder de voortgeschredenste van het proletariaat was, en dat het in deze zin met geen enkele andere organisatievorm kan worden vergeleken.

In de eerste aflevering van de "Grondbeginselen der communistische productie en distributie" verschenen als bijlage van No. 4 van de derde jaargang kan men op blz. 1 e.v. lezen:

"Het derde en zeker niet het minst belangrijke punt, dat een onderzoek naar de problemen van de communistische productie noodzakelijk maakte, was in het verschijnsel gelegen, dat de arbeidersklasse zich in de revolutie van andere organisatievormen bediende, dan in het tijdperk van de rustige "verbetering der arbeidsvoorwaarden". De organisatorische structuur van de revolutionaire arbeidersbeweging vindt haar verschijningsvorm in de bedrijfsorganisaties en de arbeidersraden.

Er is echter een nauw verband tusschen de organisatorische structuur van een beweging en de ideologieën, de gedachtewereld waardoor ze gedragen wordt..."

Om deze nieuwe organisatie-vorm, die na de revolutie een bedrijging bleef voor het rustige herstel van het kapitalisme, wijl met deze vorm leven bleef een stuk revolutionaire traditie en in haar de kern van het revolutionaire proletariaat, onschadelijk te maken, heeft de bourgeoisie afdoende methoden bedacht.

In Duitschland, waar ze het wezenlijkst kenmerkte, bleef van de revolutionaire gezindheid van het in haar vereenigd proletariaat, men haar tegemoetgetreden met een wettelijke sanctioneerings.

Daar werd organisatie van de arbeiders in het bedrijf wettelijk verplicht en geregeld, en haar rechten en bevoegdheden werden omschreven. Een van die rechten is het kiezen van een bedrijfsraad en de positie van de aldus in het leven geroepen functionarissen werd wettelijk vastgelegd. Het spreekt dat deze organisaties geen dragers waren van revolutionaire krachten. De industriele democratie schiep ze, de sociaal-

6
democratie koesterde ze en combineerde met hen begrippen van medezegenschap enz.

Daarnaast bleven natuurlijk bestaan de revolutionaire bedrijfsorganisaties, waarin dat deel van het proletariaat zijn onderkomen zocht, dat het spel van de "bedrijfsradenwetgeving" doorzag. Evenwel zijn de maatregelen mede een van de oorzaken geweest, dat de kracht van de leus van de bedrijfsorganisatie verloren ging. Wat dan ook het doel was.

Toen de Derde Internationale het parool van de verovering van de vakbeweging uitgaf hebben de communisten van deze stempel de revolutionaire bedrijfsorganisatie opgegeven en wat daarna aan walgelijks onder de namen van roode vakbeweging, cellen-vorming, verovering van de vakbeweging begon, duurt heden ten dage nog. De fiasco's van deze tactiek zijn zoo langzamerhand wel duidelijk geworden. Cellenvorming luidde tot uitwerping uit de beweging, verovering bleef achterwege, het resultaat was, dat het grootste deel van de leden van de communistische partij lid was van geen enkele vakbeweging en de poging om op deze manier tot invloed over de massa's in de vakbeweging te komen, liep tot absoluut tegenovergestelde resultaten.

Zonder nu de leuze van de verovering van de vakbeweging op te geven gaat de communistische partij in Duitschland nu andere bijwegen bewandelen. Men is tot de ontdekking gekomen, dat het grootste gedeelte van de arbeiders niet meer in de vakbewegingen is, terwijl vooral de grootbedrijven een als vanzelfsprekende grondslag voor de massa-organisatie van het proletariaat biedt.

Na de ontwikkelingsgang van de K.P.D. is het duidelijk, dat deze niet meer op een prijsgegeven revolutionair beginsel terug kan grijpen. De revolutionaire bedrijfsorganisatie-, als organisatievorm, is voor hen verloren en daarom, omdat de "massa" hoe dan ook bereikt moet worden, zijn, sinds het vorig jaar, - de wettelijke bedrijfsraden het veroveringsveld van de K.P.D.ers geworden.

Men moet direct toegeven, dat van het standpunt van de K.P.D. op deze weg groote successen zijn geboekt. Bij de verkiezingen voor de bedrijfsraden hadden de communisten belangrijke "overwinningen". In belangrijke grootbedrijven kregen de "roode" bedrijfsraden de meerderheid van de stemmen. Zoo in het Leuna-Werk, bij de A.E.G., bij Siemens, Löwe, bij de Berliner Verkehrsgesellschaft en in vele andere kleinere bedrijven. Wat leeren ons nu de handelingen van deze roode bedrijfsraden, waarin hebben zij zich praktisch van de reformistische onderscheiden? Wat de praktijk betreft moet men constateeren, dat de roode bedrijfsraden over de geheele linie een fiasco geleden hebben.

Bij de strijd in Mei van het vorige jaar hebben zij hun vuurproef te doorstaan gekregen. Wat hebben ze toen gepresteerd? De roode bedrijfsraden van de A.E.G., Siemens, Löwe, kortom alle bedrijfsraden van de doorslaggevende Berlijnsche grootbedrijven hebben er niet aan gedacht, in hun bedrijven voor de algemeene staking tegen de terreur van Zörgiebel (Berlijns politiepresident) op te komen. Op de bedrijfsgedelegeerdencongressen, waren slechts de gedelegeerden van kleine bedrijven, bouwvakken enz. De grootbedrijven ontbraken, en waarom ontbraken zij? Omdat de "roode" bedrijfsraden, ondanks alle stemmen bij hun verkiezing, de arbeiders van de bedrijven niet achter zich hadden en dan omdat ze vreesden, met het aangaan van de strijd hun positie als wettelijke bedrijfs-

7
raden te verliezen. De K.P.D. heeft dit gesanctioneerd eveneens bevreemd de wettelijke "strijdstellingen" kwijt te raken. De geheele oneerlijkheid en halfheid van de K.P.D. politiek wordt hierdoor geteekend. Zij proklameerde de algemeene staking, zonder deze zelf ernstig te willen en de voor haar ideologisch en politiek beheerschte bedrijven er in te betrekken. Het gevolg was de Mei-nederlaag van het Berlijnsche proletariaat.

Dat er blijkbaar nog verschil ook bestaat tusschen het uitbrengen van een stem en het in zich hebben van strijdbereidschap, bewezen de gebeurtenissen bij de B.V.G. het eenigste grootbedrijf, waarin de K.P.D. bedrijfsraad tot de staking opriep. De voorzitter werd, na aanleiding daarvan gestraft. Waar waren toen de kiezers, die voor de bestrafte bedrijfsraadvoorzitter opkwamen? Van hen geen spoor. De directie kon doen wat ze wilde. Dit is geen toevallige bijzonderheid. Ook bij stakingen gelukte het de "roode" bedrijfsraden niet mee in te grijpen. De staking van de buizenleggers vond geen actieve ondersteuning van de roode bedrijfsraden van de Berlijnsche metaalindustrie.

Bij alle acties van het proletariaat vertoont zich deze scheve verhouding tusschen afgegeven stemmen en daadbereide strijders. Ook de K.P.D. weet dit. Op de zitting van de centrale raad van de Roode Vak Internationale in December 1929 zeide Losowski in zijn referaat "Bij de laatste gemeenteraadverkiezingen in Berlijn-Brandenburg stemden voor de K.P.D. meer dan 500.000 arbeiders. Toen het echter noodzakelijk was, de buizenleggers te ondersteunen, waren ze niet te vinden. Waar zijn ze? Wie zijn ze? Dat zijn toch weer dezelfde arbeiders? Daarin bestaat nu de wanverhouding tusschen onze politieke invloed en de organisatorische uitbuiting van deze invloed".

Maar nog een ander doel stellen de heeren zich. Door de gebeurtenissen van de dag, de dagelijksche kleine conflicten met de ondernemers, trachten zij de politieke opvoeding van de arbeiders te beïnvloeden. Kunnen zij hier anders dan in reformistische, in revolutionaire zin arbeiden? Ook op dit gebied is de mislukking even groot. Ook hier zijn hun handelingen door de paragrafen van de bedrijfsradenwet voorgeschreven. Ook zij hebben voor een deel even "democratisch" gehandeld als de reformistische bedrijfsraden. In het Leunawerk hebben de roode bedrijfsraden zich warm voor een samenwerking met de directie ingesteld. Hun schoone resoluties zijn alleen lokmiddel voor de "massa".

Zoo mislukt reeds het derde parlementaire "strijdmiddel" Het parlement is de laatste tijd zoo brutaal als een ledpop van heerschende klasse gekenmerkt dat geen Duitsch proletarier met inzicht over deze strijdmiddelen nog in twijfel verkeerden kan.

De vakbewegingspolitiek werd een fiasco. De gesanctioneerde "bedrijfsraden" blijven een terrein waarin iedere overwinning zoo twijfelachtig is dat langs deze roemrijke weg zeker het punt bereikt wordt, waar de proletariers het schijnwezen van de K.P.D. door zullen krijgen. Waarin ligt met dat al het feitelijke onderscheid tusschen de sociaaldemocraten en de communisten. Beide voeren zij het proletariaat op de neergaande weg van parlementaire frazeologie en schijnpolitiek. De sociaaldemocraten verbergen daarbij nauwelijks hun burgerlijke instelling, de communisten zwaaien nog verdoofd een verkleurd revolutionair vaandel.

VERANTWOORDING GRONDBEGINSELENFONDS:

J.B. te Z.f.l.-, A.K. te L.f.2.-, H.M. te A.f.l.-, E.R.M. te A.f.l.-,

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (O)
A'DAM GEM. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam April 1930 No. 1
Derde Jaargang No. 7

DISCUSSIE LANDBOUWVRAAGSTUK.

In L'Ouvrier Communiste opent de
redactie n.a.v. het afdrukken van
een samenvatting en enkele hoofd-
stukken in hun geheel van onze
Landbouwbrochure in genoemd blad,
met een artikel, waarvan wij onder-
staand de vertaling geven, de dis-
cussie over het Landbouwvraagstuk.

TE RAADPLEGEN BOEKEN.

- K. MARX.** - Das Kapital III. Volksausgabe 1929. Het kapitalistisch pro-
ductieproces in zijn geheel: Hoofdstuk 37. blz. 135 en 137.
de omvorming van de meerwaarde in grondrente.
F. ENGELS. De boerenoorlog in Duitschland.
K. KAUTSKY. Het landbouwvraagstuk.
L. LAURAT. De accumulatie van het kapitaal, naar R. Luxembourg.

Vijftig jaar en meer van verkiezingsdemagogie en kleinburgerlijk oppor-
tunisme, ziedaar de balans van de sociaaldemocratie wat betreft land-
bouwpolitiek, zonder zelfs de gebolsjewiseerde vleugel van het Ooster-
sche socialisme uit te sonderen. Van deze oeroude traditie zijn de wer-
ken van Kautsky, Het landbouwvraagstuk en Het landbouwprogramma van de
socialistische partij de voornaamste monumenten, die zelfbewuste revolu-
tionairen moeten afschudden, wanneer zij het vraagstuk van de agrarische
klassen, van hun positie in de kapitalistische wereld, in de revolutie
en in de opbouw van de nieuwe maatschappij in zijn geheel gaan analyseeren.
De geschiedenis van de landbouw onder deze achtereenvolgende
technische en sociale vormen kan met vrucht worden nagezocht in de wer-
ken van Engels. Vooral vanaf het oogenblik waarop de agrarische produc-
tie, belichaamd in een duidelijk waarneembare klasse, in botsing komt
met het systeem van de sociale verhoudingen, krijgt de analyse van Marx
en Engels zijn volle betekenis en geeft hij plaats aan actuele gevolg-
trekkingen. Met de Boerenoorlog zijn we aanwezig bij de vorming van een
eigen ideologie van de boerenklasse, bij verschillende antifeodale op-
standspogingen, die er naar streven een oorspronkelijk politiek program
te verwezenlijken en wij zien tegelijkertijd hoe de boerenklasse, reeds
verbonden aan het primitieve kapitalisme en de burgerlijke beschaving
van de handelsteden, beruht door de jonge bourgeoisie om de ramen van het
feodalisme uiteen te rukken, dan door deze verraden en opgeofferd als
onderpand voor een nieuw compromis tusschen de uitbuitende klassen,